

MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Vršovická 65, 100 10 Praha 10 - Vršovice

č. j.: MZP/2022/430/719

Nejvyšší správní soud

Moravské náměstí 6
657 40 Brno

Č. j. Městského soudu v Praze:
14 A 101/2021 - 248

Stěžovatel: Ministerstvo životního prostředí

Vršovická 65 100 10 Praha 10 – Vršovice

Žalobci: a) **Klimatická žaloba ČR, z.s.**, IČO: 083 25 146, sídlem V Šáreckém údolí 281/54, Praha 6

b)

c)

d)

e)

f) **Obec Svatý Jan pod Skalou**, sídlem č.p. 6, svatý Jan Pod skalou

g)

Zastoupení: Mgr. Pavlem Černým, advokátem
Údolní 567/33, Brno

Žalovaní: 1) **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10
2) **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, Na Františku 1039/32, Praha 3
3) **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 65/17, Praha 1
4) **Ministerstvo dopravy**, nábř. Ludvíka svobody 1222/12, Praha 1
5) **Vláda České republiky**, nábř. Edvarda Beneše 128/4, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných spočívajícím v nestanovení přiměřených a nezbytných mitigačních a adaptačních opatření k ochraně před nepříznivými následky změny klimatu

DOPLNĚNÍ KASAČNÍ STÍŽNOSTI ZE DNE 30. 6. 2022

proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č. j. 14 A 101/2021 – 248

Doručeno datovou schránkou

I.
Napadený rozsudek
Kasační stížnost

Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) svým rozsudkem ze dne 15. 6. 2022, č. j. 14 A 101/2021 – 248, který byl stěžovateli doručen do datové schránky dne 27. 6. 2022 (dále jen „napadený rozsudek“), rozhodl takto:

- I. Žaloba proti Vládě České republiky se odmítá.
- II. Ve věci žaloby proti Vládě České republiky nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zásah Ministerstva životního prostředí, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva zemědělství a Ministerstva dopravy spočívající v nestanovení konkrétních mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 ve srovnání s úrovní v roce 1990 je nezákonný.
- IV. Žalovaným Ministerstvu životního prostředí, Ministerstvu průmyslu a obchodu, Ministerstvu zemědělství a Ministerstvu dopravy se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců nestanovením konkrétních mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 ve srovnání s úrovní v roce 1990.
- V. Žaloba se v části směřující vůči neprovedení dostatečných adaptačních opatření zamítá.
- VI. Ministerstvo životního prostředí, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo zemědělství a Ministerstvo dopravy jsou povinna nahradit žalobcům společně a nerozdílně náklady řízení ve výši 111 549 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobců, Mgr. Pavla Černého, advokáta.

Ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podal stěžovatel dne 30. 6. 2022 proti napadenému rozsudku kasační stížnost, a to v zachovalé lhůtě dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.

Dne 4. 7. 2022 obdržel stěžovatel usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2022, č. j. 9 As 116/2022, kterým byl vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 30. 6. 2022 o důvody, pro které předmětný rozsudek městského soudu napadá.

Tímto stěžovatel v zachovalé lhůtě doplňuje svou kasační stížnost o důvody, resp. jednotlivé konkrétní kasační námitky.

II. Napadené výroky

Stěžovatel podanou kasační stížností napadá *pouze výroky III., IV. a VI. napadeného rozsudku.*

III. Důvody kasační stížnosti

Ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. podal stěžovatel proti napadenému rozsudku kasační stížnost, a to z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

A. VÝROKY NAPADENÉHO ROZSUDKU:

1. Stěžovatel **považuje výroky napadeného rozsudku**, tedy výrok III. Zásah Ministerstva životního prostředí, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva zemědělství a Ministerstva dopravy spočívající v nestanovení konkrétních mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 ve srovnání s úrovní v roce 1990 je nezákonný., a výrok IV. Žalovaným Ministerstvu životního prostředí, Ministerstvu průmyslu a obchodu, Ministerstvu zemědělství a Ministerstvu dopravy se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců nestanovením konkrétních mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 ve srovnání s úrovní v roce 1990, **za rozporné s ustanovením § 87 odst. 1 a 2 s.ř.s.**
2. Zákon č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, zavedl nové oprávnění soudu vydat kromě výroku na plnění (přikazujícího či zakazujícího) též výrok určovací (někdy označovaný jako deklaratorní či akademický), jímž soud určuje, že zásah byl nezákonný. Zákonný text ustanovení § 87 odst. 2 může svádet k závěru, že správní soud je oprávněn vydat výrok určovací a výrok na plnění vedle sebe. Při bližším pohledu je ovšem zřejmé, že tyto výroky vedle sebe neobstojí: určovací žalobu nelze uplatnit za trvání zásahu (srov. sloveso „byl“ v ustanovení § 82 a § 87 odst. 2 s. ř. s.). Naopak výroku přikazujícího či zakazujícího je možné se domáhat výlučně u zásahu, který trvá (nebo trvají jeho důsledky či hrozí jeho opakování).
3. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 – 48, žalobce musí v závislosti na skutkové situaci volit adekvátní obranu. Jestliže zásah trvá (trvají jeho důsledky či hrozí jeho opakování), je na místě navrhnout soudu vydání výroku na plnění (zakazujícího či přikazujícího). Pokud byl zásah před podáním žaloby ukončen, může se žalobce domáhat určení, že zásah byl nezákonný.
4. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem tedy nemůže žalobce požadovat vydání určovacího výroku, že žalovaný zásah byl nezákonný, dokud tento zásah nebo jeho důsledky trvají anebo hrozí jeho opakování. Došlo-li k ukončení zásahu (netrvá zásah, jeho

důsledky ani nehrozí jeho opakování), nelze se domáhat, aby soud zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázal mu obnovit stav před zásahem. Dojde-li ke změně skutkového stavu až v průběhu řízení před krajským soudem, je žalobce oprávněn změnit žalobní petit; správní soud změnu petitu připustí za podmínek ustanovení § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitého přiměřeně podle ustanovení § 64 s. ř. s. (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 Aps 3/2006 – 69, publikovaný pod č. 1590/2008 Sb. NSS). Žalobce rovněž může již v žalobě navrhnout eventuální petit: primárně se bude domáhat zákazu pokračování v porušování konkrétního žalobcova práva nebo příkazu obnovit stav před zásahem a eventuálně (pokud zásah v mezidobí skončí) bude požadovat určení, že zásah byl nezákonný.

5. V projednávané věci se žalobci v žalobě domáhají ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím obecně v *nepřijetí nezbytných a přiměřených opatření způsobilých zastavit změnu klimatu (tato opatření pak nejsou nijak specifikována)*. Jakákoli nečinnost správního orgánu je svou podstatou zásahem trvajícím, který má svůj počátek v okamžiku marného uplynutí zákonné lhůty k vydání určitého úkonu, a svůj *konec v okamžiku, kdy správní orgány učiní vše, co je v daný okamžik možné k odstranění této nečinnosti*. V souladu se subsidiárním charakterem zásahové žaloby je smyslem zásahové žaloby dle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout dotčené osobě možnost domáhat se u správního soudu vydání takových opatření, která účinně odstraní nečinnost správního orgánu v jiných případech, než při vydávání správních rozhodnutí, a to v případě, kdy již tato osoba nemá jiné prostředky ochrany.
6. Jak plyne z obsahu žaloby, žalobci se vymezují a brání proti trvání a důsledkům zásahů, které podle jejich názoru nadále trvají (str. 19 žaloby). Žalobci však navrhují i určovací (akademický) výrok, i když podstatou jejich žaloby je ochrana před důsledky nezákonného zásahu. Dle žalovaného zásahovou žalobou na plnění se lze u správního soudu domáhat pouze uložení takové povinnosti, která je žalovanému možná uložit ke dni podání žaloby dle platných právních předpisů, *a která je způsobila odstranit tvrzenou nečinnost, která je tvrzeným nezákonným zásahem*.
7. Dle stěžovatele městský soud nesprávně nepřihlédl k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 a 13/2022 – 37, když dle městského soudu šlo o případ skončeného zásahu, zatímco v posuzovaném případě byl předmětem trvajících zásah (bod. 282 napadeného rozsudku). Dle stěžovatele v případě daného judikátu došlo až během řízení ke skončení zásahu, proto žalobce upravoval petit na akademický („zásah byl nezákonný“). V řízení o klimatické žalobě však žalobci ještě na jednání soudu dne 15. 6. 2022 výslovně trvali na určujícím výroku i výroku na plnění.
8. Přestože žalobci v žalobě *požadovali jak výrok určující (návrh petitu – výrok I.), tak výrok na plnění (návrh petitu – výrok V. A.), s ohledem na výše uvedenou judikaturu správních soudů není dle stěžovatele přípustné, aby správní soud vydal takto navržené oba výroky současně, jak učinil v napadeném rozsudku* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 – 48). Pokud městský soud dospěl k závěru, že předmětem řízení je trvajících zásah (bod. 189. napadeného rozsudku), mohl v souladu se zněním ustanovení § 87 s. ř. s. vydat pouze výrok na plnění. Taktéž platí, že pokud je vydáván určující (akademický) výrok, že zásah byl nezákonný, musí výrok obsahovat jednoznačnou specifikaci nezákonného zásahu spolu s časovým vymezením jeho trvání, což výrok III. nesplňuje.

9. Stěžovatel považuje výroky III. a IV. za rozporné s ustanovením § 87 s. ř. s. **i z důvodu jejich neurčitosti a nevykonatelnosti**. Žalovaný se domnívá, že nelze výrokem správního soudu žalovaným jako správním orgánům, které jsou při své veškeré činnosti vázány výhradně právními předpisy, závazně uložit povinnosti v takto vágní formě (výrok požaduje konkrétní mitigační opatření, aniž je uvedeno, jaká to mají být). Žalobci naopak v podané žalobě vždy vázali odpovědnost jednotlivých žalovaných ministerstev s Vládou ČR, a to zřejmě s vědomím toho, že je to právě vláda jako celek, která má rozhodující vliv na klimatickou politiku státu, jejíž směřování žalobci napadají žalobou (vláda schvaluje rezortní i zastřešující strategie, podává legislativní návrhy, schvaluje dotační programy, přijímá a koordinuje závazky na evropské úrovni atd.).
10. Dle stěžovatele je další závažnou vadou napadeného rozsudku městského soudu skutečnost, že v rozsudku zcela absentuje časový rámec pro splnění povinnosti žalovaných.
11. Napadenými výroky městský soud zakazuje žalovaným pokračovat v blíže nevymezené nečinnosti (nestanovení mitigačních opatření), nicméně úkolem správního soudu při rozhodování o zásahové žalobě směřující proti nečinnosti je poskytnutí žalobci proti nečinnosti správního orgánu účinnou ochranu, tedy soud měl v případě uznání důvodnosti žaloby žalovaným uložit, jak mají údajnou nečinnost odstranit, nikoli jen zakázat v nečinnosti pokračovat.
12. Další neméně závažnou vadou předmětných výroků napadeného rozsudku je skutečnost, že výroky zavazují ke společnému plnění i žalovaného ad 4) – Ministerstvo zemědělství, ačkoli proti tomuto žalovanému žaloba v části mitigačních opatření vůbec nesměřovala.
13. Stěžovatel dále zpochybňuje i část výroku, kterou se žalovaným „zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců nestanovením konkrétních mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 ve srovnání s úrovní v roce 1990“, jelikož takto formulovaný výrok nemá oporu v platných klimatických závazcích České republiky dle Pařížské dohody.
14. Stěžovatel je přesvědčen, že **městský soud nesprávně posoudil právní povahu a rozsah klimatických závazků České republiky**, když mimo jiné nesprávně interpretoval aktualizaci vnitrostátně stanoveného příspěvku Evropské unie a jejích členských států určené sekretariátu UNFCCC ze dne 18. 12. 2020 (dále jen „EU NDC“), kdy Evropská unie a všechny její členské státy dosáhly Dohody o společném postupu dle čl. 4 odst. 2 Pařížské dohody, Česká republika se tak jako člen této Dohody o společném postupu dne 18. 12. 2020 zavázala jednat při plnění závazků Pařížské dohody společně s ostatními stranami Dohody a výhradně dle podmínek této Dohody o společném postupu v souladu s čl. 4 odst. 16, 17 a 18 Pařížské dohody. K této otázce se stěžovatel podrobně vyjádří níže.

B) PODMÍNKY ŘÍZENÍ

15. Dle stěžovatele městský soud nedostatečně posoudil, zda byli všichni žalobci procesně legitimováni k podání dané zásahové žaloby (bod 158. – 166. napadeného rozsudku).

16. Městský soud nesprávně vyhodnotil splnění podmínky dotčenosti jednotlivě u všech žalobců. U environmentálního spolku vycházel z nesprávného závěru, že environmentální spolky mohou namítat zásahy do jejich práv na příznivé životní prostředí (čl. 35 Listiny základních práv a svobod) kdykoli, a to i obecně závaznými opatřeními s celostátní působností.
17. Dle stěžovatele je podaná správní žaloba na ochranu klimatu jako složky životního prostředí více než zásahovou žalobou ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. **takzvanou acio popularis (žaloba ve veřejném zájmu), jejíž přezkum je českým právním řádem vyloučen** (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2022, č. j. 9 Ao 41/2021 – 38, body 31., 36. a 41., usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 1 Ao 1/2009 – 120, usnesení NSS ze dne 20. 12. 2021, č.j. 10 Ao 21/2021 – 64, usnesení NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 5Ao 12/2021 – 29, rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2010, č.j. 6 Ao 5/2010-43).
18. Dle stěžovatele žalobci v řízení neunesli břemeno tvrzení ani břemeno důkazní, když neuvedli konkrétní skutečnosti a důvody, proč se podle nich jednání žalovaných stalo nezákonným a je možné je považovat za nezákonný zásah (viz např. bod 22 rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 Afs 88/2017 – 39). Dle stěžovatele z odůvodnění rozsudku vyplývá, že městský soud navíc nezákonně přenesl v řízení o nezákonném zásahu důkazní břemeno na žalované (bod 279. napadeného rozhodnutí).
19. Stěžovatel a ostatní žalovaní mají z kompetenčního zákona plnit klíčové agendy týkající se změny klimatu. Přestože je to Vláda ČR (taktéž žalovaná), která řídí, sjednocuje a kontroluje činnost ministerstev, a tím fakticky určuje žalobou napadenou klimatickou politiku státu (hlavním nástrojem jsou zde usnesení vlády, která jsou pro ministerstva závazná), žaloba byla napadeným rozsudkem vůči Vládě ČR odmítnuta. Městský soud Vládě ČR přisvědčil, že v projednávané věci není správním orgánem, a tudíž nemůže mít pasivní legitimaci. Stěžovatel považuje za logicky rozporné a zmatečné, pokud městský soud na jedné straně uznal, že žalované ústřední správní úřady vedené členy vlády nezákonně zasahovaly do subjektivních veřejných práv žalobců na příznivé životní prostředí, když k tomuto zásahu došlo primárně na základě usnesení vlády (soud žalovaným v odůvodnění rozsudku výslovně vytkl pouze neaktualizaci Politiky ochrany klimatu z roku 2017), která jsou pro všechny žalované závazná a žalovaní nemohli jednat jinak, a na druhé straně zároveň žalobu proti Vládě ČR odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
20. Dle názoru stěžovatele městský soud si při posouzení věcné projednatelnosti, popř. následné důvodnosti žaloby, nezodpověděl správně zásadní otázku, co to věcně jsou, resp. jakou právní formu mohou mít tzv. vnitrostátní mitigační opatření podle Pařížské dohody.
21. Pojem „vnitrostátní mitigační opatření“ je obsažen v čl. 4 odst. 2 Pařížské dohody a dle stěžovatele musí být vykládán tak, že se jedná o všechny prostředky, které má stát k prosazení klimatických cílů, ke kterým se zavázal. Pojem „vnitrostátní“ je třeba chápat tak, že tyto prostředky se liší tím, jaká je situace každého státu. Je očividné, že každý stát má tyto prostředky odlišné, a to s ohledem na svůj specifický právní řád, finanční situaci, míru zapojení v organizacích regionální hospodářské integrace a v neposlední řadě s ohledem na míru ochrany základních práv a svobod a demokratičnost vládního zřízení. Pokud má být dosaženo cílů Pařížské dohody ve vztahu ke zmírnění změny globálního klimatu, musí se zapojit většina veřejnosti (rozhodující je spotřebitelské chování), nevládní

sektor, municipality, a soukromý sektor, nikoli pouze stát prostřednictvím zásahů státních orgánů.

22. Stát pomocí svých státních orgánů má jen omezenou možnost urychlit přechod ke klimaticky neutrálnímu hospodářství a společnosti (stát a jeho orgány jednají jen na základě zákona a v jeho mezích, zákonem definovanou formou).
23. Paleta možných státních mitigačních opatření je tedy omezená, dle stěžovatele v případě České republiky připadají v úvahu tyto kategorie (formy) mitigačních opatření:
- a) schválení legislativy ve formě zákonů, přísnější regulace nebo regulace nových oborů lidské činnosti, a to zásadně v těsné součinnosti s ostatními členskými státy EU, s kterými se Česká republika zavázala ke společnému plnění klimatických cílů,
 - b) přijetí plánů, resortních i zastřešujících strategií, politik (forma usnesení vlády), popř. resortní metodiky (vázané na konkrétní právní předpisy),
 - c) legislativní nastavení specifických motivačních tržních mechanismů (např. systém obchodování s EU ETS),
 - d) úprava daňových předpisů (např. daňově zvýhodnit investice do klimaticky neutrálních technologií),
 - e) nastavení dotační politiky,
 - f) státní podpora vzdělávání a osvěty, podpora vědy, výzkumu a inovací.

Stěžovatel ve svých podáních ze dne 10. 6. 2021, 21. 3. 2022 a 18. 5. 2022 a jejich přílohách doložil, že k plnění svých mezinárodních klimatických závazků zavedl a průběžně provádí celou řadu účinných vnitrostátních mitigačních opatření, což městský soud bez řádného zdůvodnění nevzal v úvahu. Stěžovatel ve svých podáních i na jednání soudu dne 15. 6. 2022 dostatečně uvedl, proč je pro něj při jeho klimatickém úsilí za dosažení cílů Pařížské dohody stěžejní evropská klimatická politika a evropský právní rámec (především probíhající revize evropských předpisů navržená Evropskou komisí v rámci balíčku Fit for 55), a to s odkazem na zásadní skutečnost, že členské státy a EU uzavřely a společně oznámily sekretariátu UNFCCC koncem roku 2020 Dohodu o společném plnění společného vnitrostátně stanoveného příspěvku EU NDC, jejíž podmínky jsou pro ČR závazné (čl. 4 odst. 2 a 16, 17, 18). Tuto zásadní skutečnost městský soud nevzal v úvahu, resp. v napadeném rozsudku nesprávně posoudil obsah a podobu mezinárodních klimatických závazků České republiky.

24. Rozhodující je však i skutečnost, že žádná z výše uvedených kategorií státních mitigačních opatření nemá v českém právním řádu takovou právní formu, aby mohla přímo zasahovat do práv žalobců (resortní strategie a plány schválené usnesením vlády), popř. se jedná o činnost, která nemůže podléhat soudnímu přezkumu ze strany správních soudů (typicky přijetí/nepřijetí určitého právního předpisu). Správním soudům je ustanovením § 4 s. ř. s. svěřena pravomoc přezkoumávat akty a (ne)činnost správních orgánů ve smyslu ustanovení § 1 správního řádu, nikoli nahrazovat zákonodárnou iniciativu a přezkoumávat a nastavovat vládní politiku, tedy vstupovat do moci zákonodárné a výkonné. Tím by byl zcela zásadně narušen princip brzd a protivah, kterými na sebe vzájemně působí moc zákonodárná, výkonná a soudní.
25. Správnímu soudnictví podléhá veřejná správa, která v materiálním pojetí je souhrnem pouze těch státních činností, které nejsou zákonodárstvím, soudnictvím nebo vládou (rozsudek NSS č. j. 2 as 24/2010 – 53). Městský soud tento závěr správně použil k odůvodnění odmítnutí žaloby vůči Vládě ČR, zcela nepřezkoumatelným způsobem však

stejnou argumentaci neužil vůči žalovaným (bod 176. napadeného rozsudku). Především závěr městského soudu, že: „působnost ministerstev ve veřejné správě spočívá ve výsostném přijímání mitigačních opatření podle Pařížské dohody a EÚLP, která směřují k ochraně práv nepodřízených subjektů před následky změny klimatu“, se jeví jako nepřezkoumatelný, a to s ohledem na obsah pojmu mitigační opatření, jak stěžovatel uvedl v bodě 17. této kasační stížnosti.

26. Stěžovatel tedy shrnuje, že pokud žádná z výše uvedených kategorií možných mitigačních opatření nespĺňuje podmínku přezkoumatelnosti správním soudem v rámci řízení o nezákonném zásahu, nemůže tuto podmínku splňovat ani „nedostatečný plán přijetí takových opatření“, který městský soud uznal za nezákonný zásah (bod 280. odůvodnění napadeného rozsudku).
27. Podle stěžovatele městský soud v napadeném rozsudku (body 162. – 166. napadeného rozsudku) nesprávně na posuzovaný případ aplikoval závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17, týkající se tzv. testu racionality (obdobně též nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08), když městský soud nepřezkoumatelným způsobem dospěl k závěru, že žalovaný nezákonný zásah dosahuje takové intenzity, že znemožňuje realizaci základních životních potřeb člověka.
28. K bodu 177. a 178. napadeného rozsudku stěžovatel dodává, že posouzení pasivní žalobní legitimace jako nezbytné podmínky řízení je povinností správního soudu, kterou soud zkoumá bez ohledu na tvrzení účastníků, a to po celou dobu řízení.
29. Dle stěžovatele městský soud dále nesprávně právně posoudil nevyčerpání všech možných právních prostředků ochrany ze strany všech žalobců vůči všem žalovaným před podáním žaloby (body 180. – 185. odůvodnění napadeného rozsudku).
30. Platí, že zásahová žaloba dle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. má subsidiární povahu, tedy je přípustná až po vyčerpání všech prostředků ochrany nebo nápravy, které právní řád žalobcům přiznává, a pouze v případě, že není možné použít jiný typ správní žaloby.
- V případě podané zásahové žaloby spočívající v údajné obecné exekutivní nečinnosti žalovaných v oblasti klimatické politiky mělo být tímto prostředkem opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 80 správního řádu, které se s přihlédnutím k ustanovení § 6 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 174 odst. 1 téhož zákona uplatní na všechny úkony správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 As 244/2015-47). Podle ustanovení § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu platí, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník. Za použití přiměřené aplikace tohoto postupu i ve vztahu ke všem jiným aktům veřejné správy, než jsou správní rozhodnutí, jsou osobami oprávněnými takovou žádost podat osoby nevydáním daného správního aktu přímo dotčené. Opatření proti nečinnosti jakožto institut obecně uznávaný jako prostředek nápravy při jakékoli nečinnosti správního orgánu lze tak využít nejen u rozhodnutí ve věci (jak by vyplývalo z textu § 80 odst. 1 správního řádu), ale i pro případ nečinnosti při vyřizování jakýkoliv úkonů správního orgánu (ust. § 6 odst. 1 správního řádu).
31. Žalobci jako předmět řízení vymezili ochranu proti trvajícím nezákonnému zásahu (str. 19 žaloby). V takovém případě soud rozhoduje podle skutkového a právního stavu věci v době rozhodnutí soudu. K vyčerpání prostředků ochrany ve smyslu ustanovení § 85

s. ř. s. před podáním žaloby ze strany všech žalobců nedošlo, žaloba by tak dle stěžovatele měla být hodnocena jako nepřipustná.

32. Pokud jde o předžalobní výzvu ze dne 8. 12. 2020 adresovanou předsedovi vlády, ministroví životního prostředí, ministroví průmyslu a obchodu a ministroví zemědělství, tuto výzvu zaslal pouze žalobce ad a) – Klimatická žaloba ČR, z.s., adresoval ji ministrům nikoli ministerstvům, přičemž správní žaloba dle ustanovení § 82 s. ř. s. je vždy prostředek ochrany konkrétního žalobce proti konkrétnímu zásahu konkrétního správního orgánu. Rozhodná je též skutečnost, že věcný obsah této výzvy, její požadavky, jsou značně odlišné oproti předmětu podané žaloby – předmět žaloby je širší a obecnější než předmětná výzva.
33. Za zcela nepřezkoumatelné považuje stěžovatel tvrzení městského soudu, že: „žaloba svým rozsahem zcela přesahuje rámec institutu opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu“, „(žaloba) směřuje proti porušení pěti lidských práv pěti žalovanými“, „pouze společným postupem žalovaných lze docílit nápravy trvajících nezákonného stavu“ (bod 183. odůvodnění rozsudku). Městský soud správně uvádí, že „ochrana před nečinností se dle § 6 odst. 1 správního řádu týká prodlení s jakýmkoli postupy a úkony správních orgánů podle správního řádu“, ale stěžovateli není jasné, proč městský soud s poukazem na to, že „žalobci nepožadují přijetí konkrétních opatření, nýbrž dosažení výsledku“, splnění podmínky vyčerpání všech prostředků obrany před podáním zásahové žaloby po žalobcích nepožadoval. Městský soud navíc v rozporu s vlastním závěrem, že „žalobci nepožadují přijetí konkrétních opatření, nýbrž dosažení výsledku“, zakázal výrokem rozhodnutí žalovaným pokračovat v porušování práv žalobců nestanovením konkrétních opatření.
34. Tvrzený nezákonný zásah měl dle závěru městského soudu povahu zásahu trvajících a měl spočívat v nečinnosti žalovaných při přijímání klimatických opatření, a tato nečinnost trvala ke dni podání žaloby (21. 4. 2021) i v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí (bod. 189. napadeného rozsudku).
35. Městský soud po věcném posouzení zásahové žaloby dospěl k závěru, že v soudním řízení o klimatické žalobě bylo prokázáno, že žalovaná ministerstva nezákonně zasahují do práva žalobců na příznivé životní prostředí dle čl. 35 odst. 1 Listiny, protože v rozporu s čl. 4 odst. 2 větou druhou Pařížské dohody nemají konkrétní plán mitigačních opatření potřebných k dosažení 55 % snížení emisí skleníkových plynů do roku 2030 v porovnání s hodnotami v roce 1990 (body 322. a 328. napadeného rozsudku). Výrok IV. napadeného rozhodnutí však zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců nestanovením konkrétních mitigačních opatření. Dle stěžovatele tak napadený rozsudek trpí zmatečností způsobující jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost, a to z důvodu rozporu napadených výroků rozhodnutí a jeho odůvodnění. Je totiž zřejmé, že je zásadní rozdíl v nečinnosti při plnění údajné povinnosti mít formálně vypracovaný nějaký souhrnný plán mitigačních opatření (rozuměj seznam zamýšlených opatření a postup a časový harmonogram jejich provádění) a povinností konkrétní mitigační opatření stanovit (tedy přijmout, schválit a implementovat).

C) VĚCNÝ PŘEZKUM

36. Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek městského soudu je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, pokud jde o **naplnění (resp. nenaplnění) všech kumulativních podmínek pro přípustnost zásahové žaloby dle ustanovení § 82 s. ř. s.** (jednotlivé prvky testu nezákonného zásahu podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65).

37. Dle stěžovatele nebyla splněna zejména podmínka přímého dotčení práv žalobců v přímé souvislosti s tvrzeným nezákonným zásahem a dále nebyla v řízení prokázána nezákonnost tohoto zásahu.
38. Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil a nepřezkoumatelným způsobem odůvodnil splnění první podmínky důvodnosti žaloby, tedy že zásahem byli žalobci přímo zkráceni na svých právech (bod 197. – 200. odůvodnění rozsudku). Totéž platí pro pátou podmínku důvodnosti žaloby, jejíž splnění městský soud vyložil ve vazbě na první podmínku jako požadavek příčinné souvislosti mezi zásahem a zkrácením na právech žalobců (body 324. – 327. napadeného rozhodnutí). Dle stěžovatele zde městský soud vycházel výhradně z rozsudků zahraničních soudů (nizozemských, německých), které nejsou pro české správní orgány ani soudy přímo závazné, a zároveň ve vztahu k otázkám příčinné souvislosti nerespektoval relevantní judikaturu českých soudů.
39. Dle stěžovatele je napadené rozhodnutí soudu rozporné v tom, že ačkoli městský soud uznal námitky žalovaných, že žalobci namítají nepříznivé zkrácení na svých právech nepříznivými dopady změny klimatu (nikoli tedy konkrétními akty nebo nečinnosti veřejné správy při ochraně klimatu), zároveň uznal tuto podmínku za splněnou (bod 199. napadeného rozhodnutí). Zcela nepřesvědčivě působí i neodůvodněné rozlišování mezi dopady změny globálního klimatu a dopady místních klimatických podmínek (body 197. vs 198. odůvodnění napadeného rozsudku). V české právní doktríně pouze obecné odkazy na prohlubování změny klimatu a hrozící devastaci životního prostředí (i s odkazem na vědecký konsensus) nemohou být dostatečné pro přiznání soudní ochrany správním soudem.
40. Posouzení podmínky nezákonnosti tvrzeného zásahu bylo značně obtížné s ohledem na skutečnost, že žalobci v podané žalobě zcela nedostatečně vymezili, které konkrétní akty (úkony) správních orgánů žalují, tedy které konkrétní úkony správních orgánů považují za nezákonný zásah ve smyslu ustanovení § 82 s.ř.s. (popř. nečinnost při vydání kterých aktů státní správy považují za nezákonnou). Napadený rozsudek soudu pak tuto nejednoznačnost a přílišnou obecnost správní žaloby nijak neodstranil, když v odůvodnění napadeného rozsudku městský soud vytýká žalovaným v zásadě pouze neaktualizaci Politiky ochrany klimatu, zatímco výroky napadeného rozsudku stanovil zcela vágní zákaz, z něž není zřejmé, co je povinností žalovaných dle rozsudku činit.
41. Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil splnění tzv. druhé podmínky důvodnosti zásahové žaloby, tedy že tvrzený nezákonný zásah spočívající v nečinnosti žalovaných krátí všechny žalobce na jejich právu na příznivé životní prostředí dle čl. 35 Listiny (body 201. – 225 napadeného rozsudku). Pokud jde o posouzení čtvrté podmínky důvodnosti žaloby, městský soud se jejím splněním v zásadě nezabýval (bod 322. napadeného rozsudku).
42. Dle stěžovatele městský soud v rozsudku zcela nedostatečně posoudil, zda byla žalobní tvrzení dostatečně konkrétní pro přezkum ve správním soudnictví (bod 158. – 166 rozsudku). Dle stěžovatele žalobci namítali pouze obecnou exekutivní nečinnost žalovaných v podobě nedostatečného nastavení cílů strategických dokumentů, nesjednocování činnosti ministerstev, nenavržení relevantní legislativy atd. (str. 21 žaloby). Městský soud se měl držet takto nastaveného předmětu žaloby, což s ohledem na výrok i odůvodnění napadeného rozhodnutí nečinil.
43. Žalobci na jednu stranu v žalobě uvedli řadu správních aktů (úkonů), konkrétně vyjmenovávají některé národní strategické a koncepční dokumenty schválené usneseními vlády (Politika ochrany klimatu v ČR, Vnitrostátní plán v oblasti energetiky a klimatu, Národní program snižování emisí, Státní energetická koncepce, atd.), na druhou stranu

výslovně uvádějí, že „se nedomáhají přímo přezkumu citovaných politických dokumentů“ (str. 34 žaloby). Žalobci zdůraznili, že „žalovaní postupují soustavně nezákonně ve všech oblastech své činnosti, týkající se oblasti ochrany klimatu (koncepční plánování, legislativní činnost, finanční politiky i konkrétních rozhodnutích – bez specifikace, současných i plánovaných)“. Žalobci vysloveně uvedli, že: „Jejich žaloba nesměřuje přímo proti výše uvedeným strategickým dokumentům a rozhodnutím, ale proti důsledkům, k nimž přispívají a které mají ve svém komplexu povahu nezákonných zásahů do práv žalobců.“ (str. 34 žaloby).

44. V petitu žaloby, v doplnění žaloby ani ve dvou alternativních žalobních návrzích přednesených žalobci na ústním jednání dne 15. 6. 2022 žalobci nenapadali vydání nebo obsah konkrétních strategických resortních politik a plánů schválených usneseními vlády, nicméně z odůvodnění napadeného rozsudku (bod 278. – 281.) je možné dovodit, že městský soud za nezákonný zásah považuje výhradně neaktualizaci Politiky ochrany klimatu přijatou usnesením vlády č. 207 ze dne 22. 3. 2017 ke dni rozhodnutí soudu. Zároveň však městský soud tento svůj závěr o charakteru nezákonného zásahu nepromítl do znění výroku III. a IV. napadeného rozhodnutí, čímž své rozhodnutí zatížil vadou způsobující jeho nezákonnost.
45. *Dle stěžovatele přezkum různých strategických dokumentů (resortních politik) schválených usneseními vlády není ze strany správních soudů v českém právním prostředí možný (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 11 Ad 14/2018), navíc městský soud napadeným rozsudkem provedl soudní přezkum zcela nad rámec konkrétního žalobního návrhu (mimo předmět žaloby).*
46. *Předmětná usnesení vlády nejsou jinými úkony „správních orgánů“.* Co se rozumí „správním orgánem“ je stanoveno v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ze kterého vyplývá, že za správní orgán je třeba považovat orgány moci výkonné, kterým však bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy. Právě tato podmínka u zmiňovaných usnesení vlády není splněna, neboť vládě při jejich schvalování nebyla svěřena pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech fyzických či právnických osob. Vláda ČR tedy při vydávání těchto strategických dokumentů formou usnesení neměla postavení správního orgánu, správní soudy jsou pak oprávněny přezkoumávat pouze úkony správního orgánu (což bylo důvodem, proč městský soud žalobu vůči vládě odmítl).
47. *Obdobně správním soudům nepřísluší přezkoumávat legislativní činnost žalovaných.*
48. *Pokud jde o právní nastavení finanční politiky státu (žalobci zmiňují např. stanovení nebo nestanovení uhlíkové daně), je zde ingerence ze strany správních soudů taktéž vyloučena.*
49. *Pokud jde o dotační politiku státu, podléhá soudnímu přezkumu ze strany správních soudů pouze rozhodování o přidělování dotací konkrétním osobám (tedy zda byla určitá dotace přidělena nebo odmítnuta dle nastavených pravidel), samotná tvorba pravidel pro rozdělování dotací a alokace finančních prostředků je mimo oblast působnosti správního soudnictví.*
50. Žalobci v žalobě namítali „nezákonné zásahy žalovaných spočívající v nedostatečném přijímání opatření v oblasti mitigace a adaptace na změnu klimatu“, *bez toho, aby výslovně poukázali na zákonnou povinnost žalovaných k přijetí nějakých konkrétních opatření (obecně jakýchkoli aktů státní správy), která by přímo vyplývala z pro žalované závazných zákonných vnitrostátních nebo mezinárodních právních předpisů a kterou by žalovaní porušili. Dle stěžovatele městský soud napadené rozhodnutí postavil pouze na subjektivním pocitu žalobců, že exekutivní orgány státu nedělají v oblasti své činnosti související*

s ochranou klimatu takovou politikou, která se žalobcům zdá „dostatečná“, což však zásadně nemůže stačit k přiznání důvodnosti zásahové žaloby dle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s.

51. Jakákoli činnost stěžovatele je vždy striktně vázána na právní předpisy (ust. § 2 odst. 1, 2 a 3 správního řádu).
52. Pokud má správní soud uložit žalovaným správním orgánům, které jsou ve své činnosti zásadně limitováni svou zákonnou kompetencí, povinnost „něco“ konat nebo se „něčeho“ zdržet, je nutné, aby byla taková povinnost opřena o jednoznačně stanovené ustanovení vnitrostátního, popř. přímo použitelného mezinárodního, právního předpisu.
53. Pokud městský soud vytýká stěžovateli, že ve spolupráci s ostatními žalovanými do dne rozhodnutí soudu neaktualizoval Politiku ochrany klimatu (bod 278. odůvodnění napadeného rozsudku), soud přehlíží skutečnost, že usnesením vlády č. 207 z 22. 3. 2017 stanovuje datum aktualizace až do 31. 12. 2023. Usnesení vlády je pro stěžovatele jako ústřední orgán státní správy závazné.
54. Dle stěžovatele i kdyby Politika ochrany klimatu (popř. další resortní strategie a plány schvalované usnesením vlády) neodpovídala klimatickým závazkům České republiky (což stěžovatel popírá), nebylo by možné tento dokument nebo jeho neaktualizaci označit za nezákonný zásah dle ustanovení § 82 s. ř. s., jelikož tento dokument nestanovuje přímo žalobcům žádná práva nebo povinnosti.
55. Stěžovatel shrnuje, že předmětem žaloby byl nezákonný zásah spočívající v údajné nečinnosti žalovaného, městský soud však v napadeném rozsudku nezohlednil, že *jakákoli nečinnost správního orgánu je definována jako porušení povinnosti učinit konkrétní správní úkon v zákonem stanovené lhůtě*. Dle stěžovatele městský soud v napadeném rozsudku nesprávně nepřihlédl ke skutečnosti, že **ke dni podání žaloby ani do dnešního dne doposud marně stěžovateli neuplynul žádný závazný termín pro jakékoliv plnění**, který by mu byl právně závazně stanoven vnitrostátními předpisy, mezinárodní smlouvou, evropskými předpisy, ani platnými usneseními vlády. Žaloba tak měla být zamítnuta jako nedůvodná pro neexistenci (resp. neprokázání) nezákonné nečinnosti žalovaného v oblasti klimatické politiky.
56. Městský soud uvedl, že Pátá a Šestá hodnotící zpráva IPCC (konkrétně zpráva Třetí pracovní skupiny týkající se mitigace) neuvádí konkrétní uhlíkový rozpočet ČR, jehož optikou by bylo možné posuzovat plnění zákonných povinností žalovaných. *Z těchto zpráv nevyplývá ani povinnost určitého procentuálního snížení emisí skleníkových plynů individuálními státy do roku 2030*. V bodě 13.2.2 kapitoly 13 zprávy Třetí pracovní skupiny je uvedeno, že uhlíkový rozpočet může být stanoven formou národně určeného příspěvku k cíli Pařížské dohody (dále jen „NDC“ neboli *Nationally Determined Contributions*) (bod 241. odůvodnění napadeného rozsudku).
57. Dle stěžovatele měl městský soud po tomto správném odmítnutí závaznosti tzv. uhlíkového rozpočtu České republiky, jehož nedodržení ze strany žalovaných žalobci výslovně označili v žalobě za nezákonný zásah (bod 243. odůvodnění) a jehož dodržení ze strany správních orgánů se domáhali, správní žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Namísto toho městský soud zásadně doplňoval a rozšiřoval správní žalobu, čímž nepřipustně nahradil vůli žalobců tím, že rozhodl zcela mimo všechny žalobní návrhy. Tímto postupem byla narušena rovnost účastníků soudního řízení, kdy žalovaným nebyla poskytnuta dostatečná možnost obrany, čímž soud řízení zatížil vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

58. Dle stěžovatele městský soud nesprávně skutkově i právně vyhodnotil nezákonnost tvrzeného zásahu ve vztahu k přijetí tzv. mitigačních opatření v oblasti klimatu (tzv. třetí podmínka důvodnosti žaloby).
59. Stěžovatel souhlasí se závěrem městského soudu, že: „národní uhlíkový rozpočet odvozený autory univerzitního posudku předloženém žalobci k důkazu z globálního uhlíkového rozpočtu nepředstavuje konkrétní závazek ČR plynoucí z Pařížské dohody“ (bod 242. rozsudku). Dle stěžovatele však měl tento závěr městského soudu vést k zamítnutí žaloby, jelikož žalobci se domáhali výhradně toho, aby stěžovatel a Vláda ČR přijali ve lhůtě 6 měsíců nezbytná a přiměřená opatření směřující ke snížení skleníkových plynů v ČR vedoucí k zachování uhlíkového rozpočtu ČR ve výši 800 Mt CO₂ od ledna 2021 do konce století (viz petit žaloby). Důležité je zde zdůraznit, že žalovaní ještě na jednání soudu dne 15. 6. 2022, i přes poučení soudu, že pojem „uhlíkový rozpočet“ pozitivní právo nezná, trvali na petitu obsahující tzv. uhlíkový rozpočet, resp. povinnosti dosažení klimatické neutrality ČR do roku 2050 a k vypuštění maximálně 800 Mt. CO₂ od ledna 2021 do doby dosažení klimatické neutrality na území ČR (alternativní návrh č. 1 předložen na jednání soudu), popř. snížení emisí CO₂ na území ČR o 84 % v roce 2030 oproti roku 1990 a k dosažení klimatické neutrality do roku 2050 (alternativní návrh č. 2 předložen žalobci na jednání soudu), tedy v zásadě trvali na tzv. uhlíkovém rozpočtu, pouze v podobě popisu bez použití pojmu „uhlíkový rozpočet“. I přes takto jednoznačně vyjádřenou vůli žalobců městský soud napadeným rozsudkem rozhodl zcela mimo předmět podané žaloby, když sám nepřipustně ingeroval do předmětu řízení a sám nahrazoval jak žalobní tvrzení, tak příslušné dokazování.
60. Městský soud v rozporu s obsahem žaloby uvedl, že žalobci v žalobě dostatečně popsali, že spatřují nezákonný zásah v *porušení čl. 2 odst. 1 písm. a) Pařížské dohody v důsledku nepřijetí dostatečných mitigačních opatření. Městský soud následně rozsáhle zjišťoval, zda jsou cíle Pařížské dohody specifikovány jinak než pomocí uhlíkového rozpočtu (bod 243. rozhodnutí).*
61. Ustanovení čl. 4 odst. 2 Pařížské dohody ukládá každé smluvní straně povinnost připravit, sdělit a zachovávat další vnitrostátně stanovené příspěvky (NDC), kterých chce dosáhnout. Smluvní strany provádějí vnitrostátní mitigační opatření tak, aby dosáhly cílů těchto příspěvků (čl. 4 odst. 2 věta druhá). Smluvní strany Pařížské dohody mají povinnost každých pět let (2020, 2025 atd.) zaslat NDC sekretariátu UNFCCC. K tomu stěžovatel uvádí, že z rejstříku UNFCCC vyplývá, že ČR tuto svou povinnost splnila, když uzavřela společně s ostatními státy EU za účelem plnění cílů Pařížské dohody Dohodu o společném plnění dle čl. 4 odst. 2 a 16, 17, 18 Pařížské dohody. EU a členské státy tedy přijaly společný závazek, který je stanoven v prvním aktualizovaném NDC Evropské unie ze dne 18. 12. 2020 (dále jen „EU NDC“).
62. V bodu 251. odůvodnění rozsudku soud dospěl ke zcela nesprávnému právnímu závěru, jelikož platí, že cíl snížení emisí o alespoň 55 % do roku 2030 vůči úrovni emisí v roce 1990 nelze přímo převést na závazek ČR ve stejné výši. V rámci Vyhodnocení Politiky ochrany klimatu (POK) se jedná o určité ilustrativní zjednodušení vzhledem k tomu, že konkrétní závazky pro jednotlivé dílčí závazky vyplývající z 55 % cíle EU pro ČR nebyly v době vypracování Vyhodnocení POK (a dosud nejsou) na úrovni EU schváleny. Pro rok 2030 bude mít ČR konkrétní závazek pro snížení emisí v sektorech nespádajících do EU ETS v nařízení (EU) č. 2018/842 o sdílení úsilí a pro sektory LULUCF v nařízení (EU) 2018/841 LULUCF. Pro sektory zahrnuté v systému obchodování s povolenkami (EU ETS) existuje redukční emisní cíl stanovený pouze na úrovni EU. Aktuálně platný cíl POK do roku 2030 odpovídá snížení emisí ČR o zhruba 50 % oproti roku 1990. Stěžovatel namítá nesprávnost právního

závěru městského soudu, že: „redukční příspěvek dle EU NDC je nutné vykládat jako individuální, nikoli pouze jako celounijní a že pokud by bylo pravdou, že ČR neposkytla sekretariátu UNFCCC vlastní NDC, stačilo by k vyloučení její odpovědnosti, aby EU uvedla v zastoupení svých členských států společný cíl snížení emisí bez konkrétního cíle pro jednotlivé státy“. V textu EU NDC předloženém UNFCCC dne 18. 12. 2020 se výslovně uvádí, že: „EU a její členské státy tímto sekretariátu oznamují záměr jednat společně podle čl. 4 odst. 2 Pařížské dohody na základě právních předpisů uvedených v oddíle 3 písm. a) výše, které popisují, jak budou EU a její členské státy odpovědné za dosažení tohoto vnitrostátně stanoveného příspěvku“. Pařížská dohoda v ustanovení čl. 4 odst. 2 a 16, 17, 18 výslovně předpokládá možnost plnit klimatické závazky na základě Dohody o společném postupu, kdy si členské státy v této Dohodě stanoví podmínky dohody, včetně úrovně emisí přidělené každé smluvní straně v příslušném časovém období.

63. K bodům 252. a 253. napadeného rozsudku stěžovatel uvádí, že z principu spravedlnosti a principu solidarity mezi členskými státy EU (viz zakládající smlouvy EU) a požadavku na nákladovou efektivnost při dosahování klimatických cílů vyplývá, že cíle a úsilí vyžadované od jednotlivých členských států mohou být odlišné a nejsou pro všechny členské státy totožné. To například platí při stanovování cílů snížení emisí členských států dle Nařízení o sdíleném úsilí (sektory mimo EU ETS), kde je hlavním klíčem pro stanovení cíle výše HDP na obyvatele daného členského státu (ČS).
64. K bodu 257. napadeného rozsudku stěžovatel namítá, že zde uvedený příklad je městským soudem uveden nepřesně. Cíle vyplývající z Nařízení 2018/842 pro sektory mimo EU ETS nemohou být porovnávány s celkovým EU NDC, protože zahrnují jen část emisí vyprodukovaných EU. Navíc členské státy, které mají relativně nižší cíl v těchto sektorech, mohou přinést výrazně vyšší snížení emisí např. v sektorech zahrnutých v EU ETS. Text uvedený městským soudem v druhé části odstavce je zavádějící a matoucí. Všechny členské státy jsou součástí NDC EU a nemají tak v rámci Pařížské dohody stanoveny jiné závazky v oblasti snižování emisí skleníkových plynů. Ochrana klimatu pak je hlavním cílem Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu i Pařížské dohody. Princip nejvyšší možné míry ochrany je zde uváděn bez dalších důležitých principů politiky životního prostředí, jako například princip trvale udržitelného rozvoje, aj.
65. Stěžovatel namítá, že městský soud se nedostatečně zabýval procesem stanovení a kontroly klimatických závazků na úrovni Pařížské dohody. Z textu Pařížské dohody a příslušných pravidel a rozhodnutí Konference smluvních stran není možné přesně odvodit, jaká by měla být výše závazku jednotlivých smluvních stran a jakým způsobem by měl být tento závazek naplňován. Soudní přezkum plnění takto stanovených závazků a povinností podle našeho názoru není možný. Naopak závazky vyplývající z legislativy EU jsou mnohem jednoznačnější a jejich plnění je přezkoumatelné. K tomu stěžovatel opět zdůrazňuje nesprávnost přímé aplikace alespoň 55 % cíle EU na ČR. Kontrola závazků pod Pařížskou dohodou a na úrovni práva EU vyplývá z definovaných povinností smluvních stran, resp. členských států, nikoliv z principu nejvyšší hodnoty, který je městským soudem zcela mylně interpretován.
66. V bodu 260. a 261. napadeného rozsudku se městský soud nepatřičně odvolává na precedens progresivního závazku v oblasti sociálních a jiných práv, kdy podle názoru stěžovatele není zřejmé, že se toto vztahuje rovněž na oblast ochrany životního prostředí a klimatu. Platí, že okamžité provádění mitigačních opatření v podstatě není možné, vždy je potřeba určitý čas na jejich řádnou přípravu a schválení v rámci příslušných postupů a předpisů. ČR přijala od přijetí závazku EU celou řadu opatření, spočívajících především ve spuštění nebo modifikaci podpůrných programů pro snižování emisí skleníkových plynů,

zvyšování energetické účinnosti a rozvoje obnovitelných zdrojů energie. Míru postupného naplňování závazku za celé období 2021-2030 lze hodnotit nejdříve s ohledem na hodnotu emisí skleníkových plynů za rok 2021, která však bude známa a následně oficiálně reportována až v roce 2023. Stěžovatel podotýká, že většina zásadních opatření pro snižování emisí skleníkových plynů v EU a jejich ČR vyplyne z legislativního balíčku Fit for 55, který je aktuálně projednáván v Radě EU a Evropském parlamentu a jehož konečná podoba bude známa až na konci letošního nebo začátku příštího roku.

67. K tvrzení městského soudu v bodu 262. odůvodnění stěžovatel namítá, že pravidla transparentnosti, přesnosti a úplnosti uvedená v čl. 4 odst. 13 a 14 Pařížské dohody se nevztahují na přípravu mitigačních opatření, ale vykazování a vyhodnocování jejich plnění.
68. K bodu 263. napadeného rozhodnutí stěžovatel namítá, že k tvorbě programů a postupů, které splňují dosažení předmětného klimatické cíle, v současné době již průběžně dochází (toto stěžovatel uváděl již ve svých vyjádřeních k žalobě). V rámci odůvodnění celého rozsudku městský soud žalovaným především vyčítá určitou zastaralost a nedostatečnost Politiky ochrany klimatu v ČR jakožto zastřešujícího dokumentu v oblasti mitigace změny klimatu. Stěžovatel po celou dobu řízení uváděl, že požadovaná aktualizace je aktuálně v přípravě a součástí tohoto procesu bylo rovněž zpracování citovaného Vyhodnocení POK a uvedené modelování scénářů a dopadů, což je v oblasti zpracování obdobných dokumentů považováno za dobrou praxi. Termín pro aktualizaci POK do konce roku 2023 byl závazně stanoven usnesením vlády č. 207 z 22. března 2017 a současná vláda se ve svém programovém prohlášení rovněž zavázala projednat její aktualizaci společně s aktualizací Státní energetické koncepce do konce roku 2023. Dřívější aktualizaci brání rovněž další objektivní důvody jako je zákonná povinnost zpracování vyhodnocení koncepce na životní prostředí (SEA) nebo povinné zohlednění nové legislativy EU obsažené v balíčku Fit for 55, k jehož finálnímu schválení dojde patrně až na konci letošního nebo začátku příštího roku. *Není tedy pravdou, že žalovaný neuvedl legitimní důvody, proč ještě není finální verze aktualizace POK chválena.*
69. K bodům 264. – 267. rozsudku stěžovatel uvádí, že doporučení z Vyhodnocení POK budou v rámci její aktualizace v maximální možné míře zohledněny.
70. K bodům 268.-272. rozsudku stěžovatel uvádí, že příprava aktualizace POK je nyní ve stádiu shromažďování potřebných analytických podkladů, mezi které patří kromě citovaného Vyhodnocení POK rovněž uvedené modelování scénářů a dopadů. Jde o obdobný postup, který byl aplikován v rámci obdobných strategií, včetně aktuální verze POK a aktualizace Strategie přizpůsobení se změně klimatu v podmínkách ČR. Harmonogram přípravy aktualizace POK nelze považovat za nepřiměřeně dlouhý, zejména pokud se vezme v úvahu výrazně meziresortní povaha dokumentu, nezbytnost široké konzultace a zpracování vyhodnocení vlivu koncepce na životní prostředí (SEA). Aktualizace POK pak musí rovněž zahrnout výslednou podobu balíčku Fit for 55.
71. K bodu 273. stěžovatel uvádí, že počítá v rámci přípravy aktualizace POK s uvedeným 26 % cílem pro rok 2030, obdobně jako s dalšími závazky vyplývajícími z balíčku Fit for 55, který dosud nebyl oficiálně přijat. To podle názoru stěžovatele svědčí o progresivním přístupu k naplňování cílů v rámci EU i Pařížské dohody. Stěžovatel znovu opakuje, že se ČR nezavázala ke snížení svých emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 proti hodnotám v roce 1990. Městský soud nezohlednil, že zmiňovaný 26 % cíl snížení emisí se týká pouze emisí nezahrnutých do systému obchodování s emisními povolenkami, kdy v případě ČR tyto sektory reprezentují pouze asi polovinu z celkového objemu emisí skleníkových plynů. Zdá se, že této skutečnosti si nebyl městský soud vědom, a tudíž

vyvodil mylný právní závěr, když porovnává cíl pro celkové emise na úrovni EU (55 %) s cílem pro dílčí sektory (mimo EU ETS) v ČR (26 %).

72. K bodu 274. napadeného rozhodnutí stěžovatel opakuje, že není pravdou tvrzení soudu, že se ČR samostatně zavázala ke snížení emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 proti hodnotám v roce 1990. V současné době jsou v rámci přípravy aktualizace POK již k dispozici výsledky druhé fáze modelování, které ukazují dosažitelnost 55 % snížení na úrovni ČR. Tohoto cíle dosahují všechny scénáře implementující legislativní předpisy balíčku Fit for 55. Je tak možné konstatovat, že efektivní implementace balíčku Fit for 55 nad rámec stávajících opatření sama o sobě povede ke snížení emisí v ČR o více než 55 %, což je pro stěžovatele zásadní poznatek pro přípravu aktualizace POK. Z modelování vyplývají rovněž předpokládané socio-ekonomické dopady implementace těchto opatření, které jsou důležité z hlediska nastavení vhodných podpůrných a kompenzačních opatření. V další fázi modelování budou zahrnuty rovněž opatření obsažená v plánu REPowerEU, které povedou k dalšímu dodatečnému snížení emisí.
73. K bodu 275. napadeného rozsudku stěžovatel uvádí, že od data aktualizace EU NDC je si vědom společného závazku EU a vynakládá veškeré úsilí k jeho naplnění. Podle výkladu stěžovatele a orgánů EU je však závazkem členských států podílet se adekvátně na plnění společného závazku EU, nikoliv dosáhnout snížení emisí o 55 % na úrovni ČR. Soud se zde mylně domnívá, že všechna opatření na snížení emisí musí být navržena a implementována ČR, což neodpovídá skutečnosti a povaze společných závazků. 14. července 2021 navrhla Evropská komise balíček Fit for 55, který obsahuje katalog legislativních a jiných mitigačních opatření, která budou implementována na úrovni EU i členských států, a která povedou k dosažení společného cíle EU, tedy snížení emisí o alespoň 55 % do roku 2030 v porovnání s rokem 1990.
74. Pokud by byl správný výklad městského soudu v bodu 276. rozsudku, muselo by zároveň platit, že nepřipravena byla rovněž celá EU, protože balíček Fit for 55 byl zveřejněn až 14. července 2021 a jeho projednávání nebude dokončeno dříve než na konci roku 2022.
75. K bodu 277. odůvodnění žalovaný uvádí, že žádný samostatný cíl ČR neexistuje.
76. K bodu 278. rozsudku stěžovatel namítá, že posouzení dopadů balíčku „Fit for 55“ považuje stěžovatel za nezbytné a rozumné z hlediska posouzení nákladové efektivity a přiměřenosti navržených mitigačních opatření. Je však třeba uvést, že nutnou podmínkou pro aktualizaci POK je konečná podoba balíčku Fit for 55, protože teprve z ní vyplynou individuální cíle pro ČR (ESR, LULUCF) a podmínky plnění, vč. např. sektorů nově zahrnutých do emisního obchodování (budovy a doprava). Stěžovatel opět uvádí, že individuální závazek ČR dle Pařížské dohody neexistuje.
77. K bodu 279. odůvodnění stěžovatel uvádí, že prakticky u všech opatření ke snižování emisí zahrnutých v rámci scénářů WEM a WAM se jedná o odhad založený na modelování s využitím určitých předpokladů. Pouze malá část opatření má stanoveny závazné indikátory pro snižování emisí skleníkových plynů. V případě Modernizačního fondu se však jedná o konkrétní finanční nástroj, který podporuje konkrétní projekty, jejichž implementací dochází ke snižování emisí. Dochází k realizaci formou specifických výzev s konkrétním nastavením výše a podmínek podpory pro specifická opatření – z nichž lze vypočítat i předpokládané snížení emisí. Toto nastavení se významně neliší od původních předpokladů, a naopak došlo k výraznému navýšení dostupné alokace finančních prostředků v souvislosti s nárůstem ceny emisní povolenky.
78. K bodu 280. rozsudku stěžovatel namítá, že konkrétní revidovaný plán mitigačních opatření je aktuálně v přípravě, a nelze souhlasit s tím, že by žalovaný nevyvíjeli v této věci

dostatečné úsilí. Nehledě na absenci tohoto plánu však již stěžovatel má v současné době dostatek informací k tomu, aby mohl předpokládat, že scénář WAM bude naplněn. Jde především o již zmíněný pokrok v implementaci Modernizačního fondu a dalších finančních nástrojů. Stěžovatel opět upozorňuje, že větší část opatření pro splnění cíle 2030 bude nastavena podle výsledné podoby balíčku Fit for 55. ČR má cíl snížení emisí, který je navázán na EU NDC.

79. K bodu 281. rozsudku stěžovatel namítá jeho zmatečnost. Městský soud uvádí, že žalovaní měli bez zbytečného odkladu stanovit plán pro dosažení cíle EU NDC do roku 2030. Stanovit plán pro plnění NDC celé EU je však v kompetenci Evropské komise a nikoliv orgánů státní správy ČR. EK skutečně 14. 7. 2021 vydala návrh balíčku Fit for 55, který má zaručit, že EU a její členské státy dosáhnou snížení emisí o alespoň 55 % do roku 2030 oproti roku 1990. Podle stěžovatele to však neznamená, že by EU nebo její členské státy nebyly v souladu s požadavky Pařížské dohody. Jak je uvedeno výše, probíhající aktualizace POK, tj. dlouhodobé strategie nízkoe emisního rozvoje ČR v souladu s Pařížskou dohodou, nijak nebrání tomu, aby mezitím byla přijímána mitigační opatření k naplňování NDC EU, ke kterým stěžovatele a ostatní žalované zavazuje článek 2 Pařížské dohody. Tak se rovněž děje a některá dodatečná opatření ve scénáři WAM tak již nyní bude ČR vykazovat v rámci scénáře WEM. Stěžovatel k přípravě aktualizace POK přistoupil bez zbytečných odkladů. Zároveň však není možné splnit požadavky na transparentnost, přesnost a úplnost bez náležitých analytických příprav, zohlednění evropské legislativy obsažené v balíčku Fit for 55, zpracování řady podkladů a široké společenské diskuse.
80. Stěžovatel označuje závěry soudu uvedené v odůvodnění v bodě 279. napadeného rozsudku za nepravdivé. Dle stěžovatele zde soud zcela neodůvodněně v podstatě odmítl zásadní dotační programy financované z Modernizačního fondu a Národního plánu obnovy považovat za konkrétní mitigační opatření s tím, že odmítl jejich nezpochybnitelný a vyčíslitelný přínos ke snížení emisí skleníkových plynů. K tvrzení městského soudu, že míra přínosu těchto mitigačních opatření zůstala pouze v rovině tvrzení, stěžovatel uvádí, že ten, kdo měl povinnost tvrdit a prokázat neplnění povinností žalovaného, byli žalobci. Stěžovatel na tvrzení žalobců ohledně dotační politiky v rámci soudního řízení reagoval pouze v míře obecnosti jejich tvrzení, přičemž rozhodně neplatí, že by stěžovatel nesledoval a nevyhodnocoval dopady podpořených a plánovaných projektů ve vztahu k emisím CO₂. Na tomto místě považuje žalovaný za důležité upozornit na to, že městský soud rozhodoval z části mimo předmět podané žaloby a nad rámec důkazů a tvrzení uváděných žalobci v žalobě, přičemž soud sám přistoupil k rozsáhlému dokazování (vyhledávání dokumentů), kdy stěžovatel a ostatní žalovaní byli s rozsahem tohoto dokazování a se směrem právních úvah soudu seznámeni až na jednání soudu dne 15. 6. 2022.
81. Pouze pro ilustraci žalovaný uvádí, že v roce 2021 proběhla první vlna výzev z **Modernizačního fondu**. Výzva **RES+ 2021 – FVE do 1 MW** – do 01. 07. 2022 má rozhodnutí celkem 132 projektů s celkovou dotací 835,3 mil. Kč. Jde o instalace malých FVE s celkovou kapacitou výroby el. energie 90,1 MWp a akumulací ve výši 17,2 MWh. Celkově se předpokládá výroba elektrické energie z OZE ve výši 89 GWh/rok a **snížení emisí 96 ktCO₂/rok**. Instalace povedou ke snížení spotřeby neobnovitelné primární energie ve výši 803 TJ/rok. Výzva **RES + 2021 – FVE nad 1 MW** – do 01. 07. 2022 má vydané rozhodnutí celkem 56 projektů s celkovou dotací 2,6 mld. Kč. Jedná se o instalace větších FVE s celkovou kapacitou 472,2 MWp a akumulací ve výši 11,8 MWh. Celkově se předpokládá výroba elektrické energie z OZE ve výši 458 GWh/rok a **snížení emisí 483 ktCO₂/rok**. Instalace povedou ke snížení spotřeby neobnovitelné primární energie ve výši

4,3 PJ/rok. Výzvy **HEAT 2021** – k 01. 07. 2022 bylo vydáno rozhodnutí celkem 9 projektům s celkovou dotací 1,71 mld. Kč, které povedou ke **snížení emisí ve výši 457 ktCO₂/rok**. Projekty povedou ke snížení spotřeby neobnovitelné primární energie ve výši 3,3 PJ/rok. Informace o větších podaných projektech předkládaných individuálně v programech **HEAT** a o všech podaných projektech v programu **ENERG ETS** v tuto chvíli nejsou zveřejnitelné, probíhá jejich hodnocení, popř. příprava předkládání na EC a EIB. Celkově bylo již k 01. 07. 2022 vydáno Rozhodnutí o poskytnutí podpory pro projekty přinášející snížení emisí ve výši 1036 kt. CO₂/rok. V roce 2022 byla spuštěna další vlna výzev, přičemž další výzvy budou vyhlášeny v průběhu následujících měsíců. Výsledky těchto výzev bude možné hodnotit až v příštím roce.

82. Údaje uvedené v programovém dokumentu Modernizačního fondu vycházejí ze studie společnosti ICF ve spolupráci se společností Enviro a prof. Michalem Petrem projekt „Supporting low-carbon transition of the Czech Republic by EU ETS Funding Mechanisms“ (https://www.mzp.cz/cz/analyza_icf), přičemž na základě projednávání dokumentu došlo k úpravám jednotlivých oblastí podpory (na celkem 9 podprogramů definovaných programovým dokumentem) a navýšení očekávané alokace Modernizačního fondu z původního odhadu 5 mld. EUR na 154 mld. Kč. *Vyčíslení je pouze indikativního charakteru z důvodu, že Modernizační fond nemá předem jasně stanovené alokace.* Principy Modernizačního fondu nastavené na úrovni ČR jsou velmi flexibilní. Nepřekročitelnými podmínkami jsou nicméně příspěvek ke snižování emisí CO₂ a ruku v ruce energetickým úsporám. Jednotlivé investice (schémata podpory anebo individuální projekty) schvaluje nebo doporučuje Evropská investiční banka. Při schvalování investic se právě jako jedno z hlavních kritérií posuzuje konkrétní přínos jednotlivých investic ke snižování emisí CO₂. Vzhledem k neočekávanému prudkému nárůstu cen povolenek v roce 2021, popř. nově plánovaných změn v evropské legislativě (v případě schválení balíčku FF55), se předpokládá v Modernizačním fondu nárůst alokace až ke 300-400 mld. Kč. Již za prvních 13 měsíců aukcí emisních povolenek bylo utrženo pro Modernizační fond ČR cca 35 mld. Kč, což je více než ¼ prostředků, se kterými počítala analýza ICF pro celé období let 2021-2030. Z tohoto důvodu, i přes vyšší než očekávaný nárůst vstupních cen, lze očekávat mnohem vyšší příspěvek Modernizačního fondu ke snižování emisí CO₂, než se kterým bylo počítáno při tvorbě programového dokumentu.

83. V rámci programu Nová zelená úsporám (NZÚ), který je zaměřen na snižování emisí skleníkových plynů v sektoru bydlení, bylo v období 2014 – 2021 generováno snížení emisí skleníkových plynů o 1428 kt/rok (toto snížení generují žádosti schválené v rámci programu NZÚ do konce roku 2021). Dále se předpokládá se, že v období 2022 – 2025 bude v rámci pokračování programu NZÚ, které je financováno z Národního plánu obnovy, generováno snížení emisí skleníkových plynů o dalších 1199 kt/rok.

84. Z hlediska možnosti vyčíslení přínosu OPŽP 2021+ ke klimatické změně, je třeba vycházet z platného obecného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/1060. V příloze č. 1 jsou jednotlivým oblastem intervence přiřazeny konkrétní kódy a koeficienty pro výpočet podpory plnění cílů v oblasti změny klimatu. Na základě této metodiky lze celkový očekávaný příspěvek programu na klima vyčísřit na 1 205 951 418, 40 EUR, tj. cca 50,5 % celkového příspěvku z fondů EU na program (z ERDF je to pak dokonce téměř 98 %). Nejvíc přispívají aktivity v oblasti rekonstrukce veřejných budov, projekty v oblasti vodních a vegetačních prvků, sídelné zeleně apod., projekty v oblasti využití srážkové vody, podpora výměn zdrojů tepla v domácnostech, protipovodňová opatření a také projekty na podporu obnovitelných zdrojů energie. **V rámci OPŽP 2021-2027** do konce roku 2030

přispějí ke snížení emisí skleníkových plynů zejména projekty na výměnu zdrojů (kotle), u nichž je predikováno roční snížení o 300 615 t. Celkově za program je predikováno snížení emisí o 337 519 t CO₂ ekv./rok, což by se mělo projevit ve snížení emisí nejpozději v roce 2030. Celkový přínos **OPŽP 2014-2020** bude do konce roku činit **4 733 305,59 tekv. CO₂**. V **OPŽP 2007-2013** bylo snížení emisí sledováno jak prostřednictvím statistického indikátoru se zdrojem dat ČHMÚ, tak z projektů prostřednictvím indikátoru "Snížení emisí CO₂". Přínos z dokončených projektů činí 732 267,08 t/rok, do konce roku 2030 by projekty měly přinést celkové snížení emisí skleníkových plynů o 10 984 006,2 t CO₂.

85. Jak již stěžovatel uvedl výše, dotační politika stěžovatele je zásadním mitigačním opatřením v oblasti klimatu (jehož jednoznačný přínos ke klimatickému úsilí městský soud z neobjasněných důvodů odmítl uznat), kdy plánem implementace takových opatření, jehož absenci městský soud žalovaným v napadeném rozsudku vyčítá, jsou programové dokumenty, evropské právní předpisy, rozhodnutí orgánů EU, dotační směrnice, texty jednotlivých výzev. Nastavení parametrů dotační politiky ze své podstaty však nemůže být zásahem orgánu veřejné správy, jehož možné nezákonnosti je možné se domáhat zásahovou žalobou dle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s.
86. Městský soud v odůvodnění rozsudku za nezákonný zásah opakovaně označil výhradně neaktualizaci Politiky ochrany klimatu s tím, že bez této aktualizace stát nemá žádný konkrétní plán mitigačních opatření. Toto tvrzení městského soudu musí stěžovatel odmítnout jako nepravdivé, jelikož takový závěr nemístně redukuje klimatickou politiku státu do jediného dokumentu.
87. Jak bylo uvedeno výše, Česká republika plní své klimatické závazky dle Pařížské dohody společně v rámci EU, rozhodující jsou tedy plány, dohody a právní rámec EU. EU se na svém nejnovějším ambiciózním „klimatickém plánu na dosažení klimatické neutrality“ shodla přijetím tzv. Zelené dohody pro Evropu, vyjádřila je v NDC EU, postupy naplňování mitigačních opatření včetně účinného mechanismu kontroly jejich naplňování stanovila v nařízení EP a Rady (EU) 2021/1119 (EPRK) a konečně tento plán je promítnut do obsahu legislativního balíčku Fit for 55.
88. Městský soud se zcela neodůvodněně zaměřil pouze na Politiku ochrany klimatu, zatímco zcela přehlíží obsah jiných koncepčních dokumentů a resortních strategií, které žalování v řízení předložili. Tím dle stěžovatele napadené rozhodnutí zatížil vadou, když je z jeho odůvodnění zřejmé, že soud nerozhodoval s komplexní znalostí skutkového stavu. Konkrétní katalog mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55 % do roku 2030, včetně odpovědných gestorů, finančních zdrojů, dílčích strategií a patřičných indikátorů jsou uvedeny např. ve Státní politice životního prostředí 2030 s výhledem do 2050 zejména v rámci kap. 2.1 Přejít ke klimatické neutralitě. Státní politika je zastřešujícím, strategickým dokumentem schváleným vládou ČR dne 11. ledna 2021. Dokument byl zpracován participativním způsobem za účasti všech dotčených resortů, zástupců obou komor Parlamentu ČR, a zástupců sdružení nestátních aktérů. Rozhodující je však, že jednotlivá mitigační opatření jsou na různých úrovních plněna, nikoli skutečnost, zda je jejich katalog uveden v nějakém plánu. Konečně článek 4 odst. 2 Pařížské dohody hovoří pouze o závazku vnitrostátní mitigační opatření „provádět“.

IV. Závěrečný návrh

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že žaloba žalobců na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu měla být městským soudem i ve vztahu k ostatním žalovaným odmítnuta stejně, jak tomu bylo v případě žalované Vlády ČR, popř. zamítnuta jako nedůvodná, jelikož nebyly naplněny kumulativní podmínky důvodnosti žaloby dle ustanovení § 82 s. ř. s., jmenovitě nebyla naplněna podmínka existence a nezákonnosti zásahu, ani podmínka přímého dotčení veřejných subjektivních práv žalobců v přímém důsledku nezákonného zásahu.

Jelikož v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 a 2 s. ř. s. v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze ze strany Nejvyššího správního soudu přistoupit ke změně kasační stížností napadených výroků, stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl takto:

Výroky III. a IV. a VI. napadeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č. j. 14 A 101/2021 – 248, se ruší a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V Praze 2. 8. 2022

JUDr. Jiřina Nováková
*ředitelka odboru
právního a řízení státní správy*